

Star Stable

Sielunratsastajat

LEGENDA HERÄÄ

HELENA DAHLGREN

TAMMI

Sielunratsastajat

LEGENDA HERÄÄ

HELENA DAHLGREN

SUOMENTANUT HELI NASKI

TAMMI • HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos *Ödesryttarna: Legenden vaknar*

Copyright © 2019 Star Stable Entertainment AB.

Licensed by Star Stable Entertainment AB.

All rights reserved.

Tarinan synopsis, hahmot ja tekijänoikeudet:

Star Stable Entertainment AB.

Teksti: Helena Dahlgren

Toimitus: Anton Klepke ja Marcus Thorell Björkäng

Kansipiirros: Marie Beschorner

Kannen suunnittelu: Malin Gustavsson

Sisuskuvitus: Hanna Viktorsson

Kartta: Robert Altbauer

Synopsis ja konseptikehitys: Marcus Thorell Björkäng

First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2019

Published in the Finnish language by arrangement with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

Suomennos: Heli Naski

Suomenkielinen laitos © Tammi, 2020

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-1381-1

Painettu EU:ssa

”Ei ole mikään konsti olla rohkea
– jos ei pelkää.”

Tove Jansson

Lisan sydämessä on erityinen sopukka, johon mahtuu vain yksi ainoa asia. Tähtiloiste. Kaunis, rohkea hevonen, jolla on pehmeä turpa ja täydellinen, sulava laukka. Tähtiloiste, joka on saanut hänet, pelokkaan ja elämän murjoman pikku Lisan, nousemaan taas satulaan. Nyt hän tajuaa varanneensa tuon sopukan Tähtiloisteelle jo kauan sitten. Hänhän piirteli jo esikoulussa lapsellisia tuherruksia uljaasta kimosta, jolla oli merkillinen sinisävyinen harja, ja haaveili kuutamoratsastuksista, henkeäsalpaavista seikkailuista ja puhtaasta, mutkattomasta rakkaudesta, jota voi tuntea vain eläintä kohtaan. Lisan sydämen salainen kuiske toi hänet Jorvikiin Tähtiloisten luo.

Toki ihmisiäkin voi rakastaa. Mutta rakkaus muihin ihmisiin on aina vaikeampaa. Ihmisten kanssa tulee niin paljon muutakin.

Riitoja. Kinastelua. Vaatimuksia. Arkea. Väärinkäsityksiä ja loukkauksia. Ihmiset käyvät toistensa hermoille ja sanovat sellaista, mitä ei ehkä koskaan saa sovittua.

Rakkaus hevoseen on sitä vastoin ihan silkkaa rakkautta. Ja se on osoittanut Lisalle, että ihminen voi kasvaa ja uskaltaa.

Mutta Tähtiloiste ei ole täällä nyt. Se on kaapattu ja viety pois, ja sen löytyminen on Lisan ja hänen ystäviensä vastuulla. Hän on itkenyt niin katkerasti surusta ja pelosta, paniikista ja kauhusta, että kyneleet ovat ehtyneet. Hän tietää vain, että heidän on *pakko* löytää Tähtiloiste. Siksi hän on tullut Pimeyden ytimen valtavalle rakennuskompleksille, joka kohoaa hänen edessään kuin katala jättiläinen. Kuihtunut, kullanvärinen ruohonkorsi huojuu hylättynä purevassa tuulessa. Kuiva punainen lehti putoaa puusta kaivonkannelle. Muuten on hipihiljaista. Melkein liian hiljaista.

Lisa on tuntevinaan sadan silmäparin tuijotuksen niskassaan, kun hän pujahtaa aidan reiästä autiolla teollisuusalueelle. Se ei välttämättä ole pelkkää kuvittelua, sillä ihmisiä ja ajoneuvoja tulee ja menee täällä ympäri vuorokauden. Hän ei ole ollut alueella aikoihin, mutta hän on nähnyt tarpeeksi tietääkseen, että joku saattaa ilmestyä koska tahansa mistä suunnasta hyvänsä.

Kuohuvasta mustasta merestä. Mutkittlevasta portaikosta tai käytävästä. Tai noista kupariputkista, jotka muistuttavat hänen mielestään suuria, kiiltäviä käärmeitä.

Tai taivaalta, kuten muutama tunti sitten. Valtavalla helikopterilla, jonka kyydissä oli *se mies*.

Hiekka. Jo pelkkä nimi tekee pahaa, ja Lisaa puistattaa. Laskeuduttuaan helikopterista mies seisahdtti hetkeksi ilmapirtaukseen ja tähyili tutkimattoman mustilla silmillään jonnekin helikopterikentän yläpuolelle. Pitkästä välimatkasta huolimatta vesitorinissa piileskelevästä Lisasta tuntui, että mies katsoi

suoraan häneen, hänen lävitseen. Mutta eihän se ole mahdollista.

Miehen pitäisi olla yhä tuolla sisällä. Lisa ei ole nähnyt hänen palaavan ulos, eikä hän ole nähnyt mitään muutakaan erityistä sen jälkeen, kun laskeutui vesitornista ja livahti alueelle.

Mutta hän tietää, että hänen on oltava varuillaan.

Hän puristaa tiukemmin pulttisaksia, joilla hän äsken leikkasi reiän aitaan. Ne eivät ole kovin kummoinen ase, mikäli hänen kimppuunsa hyökkää isokokoisia, vihreäpukuisia työläisiä, joita aiemmin meni pääovesta sisään. Tai *se mies*. Lisa vavahtaa. Mutta pulttisakset ovat jotain konkreettista, mistä pitää kiinni, ja niiden ansiosta hänen kätensä lakkaavat tärisemästä. Hän kiihuhtaa pihan poikki kohti toista siipeä. Suuri rakennus – joka on pikemminkin rykelmä useita yhteen sulautuneita rakennuksia, kuin luotoja saaristossa – muistuttaa pahan ritarin linnoitusta, vaikka se on rakennettu kiven sijaan teräksestä ja pellistä. Sen ympärillä lojuu paksuja putkia, jotka on osittain upotettu maahan, aivan kuin imemään jotain maapallon sisältä. On helppo kuvitella, että putket haarautuvat mutkitteluksi maanalaiseksi universumiksi, joka jatkuu loputtomiin. Lisa huomaa myös monta pienempää rakennusta; useita vajoja, varaston ja jonkinlaisen huvimajan, jonka maali hilseilee ja torni on luhistumaisillaan. Se näyttäisi olevan tyhjillään, mutta hän saattaa erehtyä. Hän muistuttaa itseään, että on erehtynyt ennenkin.

Kuten kuvitellessaan, että voisi ratsastaa Tähti-loisteella syyslomaseikkailulla. Ja luullessaan, että isä

odottaisi kotona. Hänen mielessään alkavat taas takoa kysymykset, jotka eivät ole jättäneet häntä rauhaan isän katoamisen jälkeen. Isä lähti yövuoroon eikä palannut enää kotiin.

Mitä he ovat tehneet hänelle? Missä isä on?

Lisan silmissä polttavat itkemättömät kyyneleet. Hän ei saa romahtaa nyt eikä ajatella niin paljon isää. Tietenkin hän löytää isän, mutta ensin hänen on löydettävä Tähtiloiste selviytyäkseen kaikesta muusta. Hän tarvitsee sen lämpöä ja voimaa.

Hän karkottaa väkisin surunsa ja jatkaa sydän toiveikkaasti pamppaillen suuren teollisuusalueen tähyilyä. Täältä saattaa löytyä johtolankoja, tärkeitä palapelin paloja, jotka johdattavat hänet paitsi Tähtiloisten, myös isän luo.

Rakennuskompleksi levittäytyy rannikolle kuin asfaltista ja betonista koostuva tumma laavaniemeke. Siellä täällä maasta törröttää korkeita putkia, joista tupruaa savua.

Lähimmässä siivessä on rivi ovia – mutta vain yksi niistä on raollaan. Vihdoinkin helppo päätös. Lisa työntää auki raskaan, metallinvihreän oven, joka kirskuu vihlovasti kuin rihvelitaulua raapiva naula. Hän pujahtaa sisään.

Pimeää. Hapuillessaan valokatkaisinta hän osuu kädellään hämähäkinverkkoon ja johtoihin. Kukaan ei taida siivota täällä. Suuren teollisuushallin luulisi olevan paremmassa järjestyksessä.

Hän nuuhkii ummehtunutta, pölyistä ilmaa etsien tuoksumuistoja. Heinää, lantaa, lämpimiä hevosten ke-

hoja. Tuntuuko mitään tuttua? Jonkinlaista häivähdystä Tähtiloisteesta?

Hän seisahtuu pimeässä. Kaikki on niin epämääräistä. Hän otti ison riskin tullessaan tänne, ja pahimmassa tapauksessa...

Ei. Hän ei tahdo ajatella sitä.

Lisa aivastelee ja jatkaa haparointia, kunnes tavoittaa valokatkaisijan. Katosta roikkuva paljas hehkulamppu rätisee ja syttyy. Sairaalloisen vihertävä valo paljastaa, että Lisa on varastossa. Kaikkialla on pahvilaatikoita, tilausluetteloita ja suuria lastauskärryjä, joihin on pinnottu lisää laatikoita. Hän hiipii vielä yhdestä ovesta – se avautuu kirskumatta – ja huomaa yhtäkkiä olevansa pitkällä käytävällä. Kuuluu vain koneiden kaukaista, vaimeaa hyrinää, muuten on hiljaista.

Lisan tekee mieli juosta. Hän tahtoo päästä eteenpäin, tutkia valtavan rakennuksen joka ainoan kolon ja nurkkauksen. Jokainen ovi ja jokainen porrastasanne voi viedä hänet lähemmäksi Tähtiloistetta, mikäli se on täällä. Hän yrittää olla toivomatta liikoja. Tämä on vain yksi paikoista, jotka Linda, Alex ja hän nimesivät mahdollisiksi Pimeyden ytimen kätköpaikoiksi. *Sinne pystyisi kätkemään dinosauruksen.* Niin Alex sanoi teollisuuskompleksista heidän suunnitellessaan etsintöjä. Lisa nauroi Alexin heittoa, sillä hän oli alkanut lämmitä tämän huumorille.

Lisa kaipaa naurua ja ystäviään – kaikkien aikojen parasta kaveriporukkaansa. Ja myös ainoaa.

Alex. Linda. Anne. Ja sitten Lisa, luokan ja tallin uusi tulokas. Hän ei ollut koskaan ennen uskaltanut

toivoa, että saisi bestiksen. Saati sitten *kolme* bestistä.

Hän on ollut Jorvikin saarella vasta nipin napin kuukauden, mutta sinä aikana on tapahtunut valtavasti. Jos hänen pitäisi kirjoittaa kaikesta vaikkapa englannin aine, opettaja joko moittisi häntä epärealistisuudesta tai kehuisi hänen mielikuvitustaan.

Vastaamattomia kysymyksiä on vaikka millä mitalla, mutta Lisalla ei ole aikaa niille.

Hän pakottaa itsensä ujuttautumaan eteenpäin hitaasti mutta varmasti. Hyrinä on nyt voimakkaampaa kuin varastossa. Ilma tuntuu oudon sähköiseltä. Joku kävelee yläpuolella raskain askelin. Lisa pysähtyy hengitystään pidättäen ja kuuntelee korva tarkkana. Äänimaisemaan on hivuttautunut askelten lisäksi jotain muutakin.

Jotain erittäin tuttua.

Voiko se olla...?

Ei. Se on mahdotonta.

Pimeillä käytävillä raikuu äänekäs, kimeä hirnunta, eikä Lisa piittaa enää kiinnijäämisen riskistä. Hän ryntää ääntä kohti ajattelematta mitään muuta kuin Tähtiloistetta. Hänen cowboysaappaansa kopisevat äänekkäästi lattiaa vasten, kunnes hänen jalkansa sotkeutuvat johonkin karheaan kesken juoksun. Tuntuu kuin sydänkin pysähtyisi.

Hän ehtii nähdä vihreän kangasmytyn ja P.Y.-logon ennen kuin lyhyistyy.

”Onko tämä oikea reitti, Meteori?”

Aamu sarastaa, ja on se aika vuorokaudesta, kun Mäntykukkulan metsän puut heittävät yltään yön pimeyden ja toivottavat hitaasti päivän tervetulleeksi. Koko maailma heräilee viivytellen yön viileässä hiljaisuudessa. Aamunkoleassa metsässä ei ole ketään muita kuin ratsastaja hevosineen.

Lindan päälle lankeavat varjot ovat tummansinisiä. Edes linnut eivät laula näin varhain. Linda ajattelee, että tässä hiljaisuudessa voisi helposti eksyä. Kotona näin syvä hiljaisuus kuuluu talveen, ei syksyiseen metsään. Vaimea, upottava hiljaisuus tuo mieleen paksut lumikinokset. Kun Linda puhuu uskolliselle hevoselleen, joka astelee ryteikköisiä metsäpolkuja pitkin, hän huomaa äänensä kuulostavan kerta kerralta epävarmemmalta, jotenkin lapsellisemmalta. Meteori ei tietenkään osaa puhua, mutta hänellä ei ole nyt muitakaan juttukavereita. Vain Meteori voi saada tympeän, tukahduttavan hiljaisuuden häviämään hetkeksi.

Meidän neljän pitäisi olla yhdessä nyt, Meteori, ihan niin kuin Hermannin sanoi. Minulla on inhottava tunne, että pian tapahtuu jotain. Jotain tosi kauheaa. Ja vain me pystymme estämään sen.

Linda ei tiedä vielä tarkalleen, miten hänen erityiskykynsä toimii. Hän ei itse valitse mieleensä nousevia pieniä tulevaisuuden pilkahduksia, eikä hän pysty erottamaan unia ja todellisuutta – ehkä siksi, että todellisuus alkaa yhä enemmän tuntua unelta.

Meteori kompastuu kivenmurikkaan. Linda menettää tasapainonsa ja on vähällä pudota selästä mutta

onnistuu saamaan otteen Meteorin paksusta, vaaleasta harjasta. Hevosen keho hohkaa lämpöä, ja hänen sormensa kostuvat sen hiestä.

”Anteeksi, poju”, hän sanoo. ”Tie ei ole ihan yhtä hyvä kuin Jorvikin tallin ratsastuspolut. Mutta nyt ei pitäisi enää olla pitkä matka.”

Meteori höristää korviaan. Kuuleeko se jotain, mitä Linda ei ihmiskorvilla kykene erottamaan?

Linda yrittää terästää kuuloaan. Onkohan kaukaisuudesta heikosti kantautuva ääni linnunlaulua?

”Mitä se on, Meteori?” hän ihmettelee ja silittää hevosen pehmeää, karvaista kaulaa.

Meteori ei tietenkään vastaa, vaan vaihtaa raviin. Kapea metsäpolku levenee vähitellen suureksi aukeaksi, ja tiheän, tumman kuusimetsän takaa pilkistää jotain vaaleaa ja valoa hohtavaa.

Se on uudenkuun kalpea sirppi, jonka voi aavistaa laventelinsinisellä aamutaivaalla. Kuu näyttää roikkuvan epätavallisen matalalla. Linda ajattelee, että yltäisi melkein kohottamaan kätensä ja vetämään sen alas. Haalistuvan kuun heikossa loisteessa erottuvat viuhkovien linnunsiipien ääriiviivat. Ilma on raskas kukkien tuoksusta, ja raikas, viileä metsän tuoksu on hävinnyt. Tämä aivan toisenlainen tuoksu tuo Lindan mieleen kaukaiset maat ja eteläisempien leveysasteiden lämpimät illat.

Hän katsoo kuuta, ja hänen sisimmässään herää odottamatta jokin tuttu tunne, kenties toivo.

Äkkiä Meteori hirnuu. Linda räpyttelee kiivaasti silmiään vaistoten, että häntä tarkkaillaan. Näkymättömät silmät polttavat selässä.

Pitäisikö hänen kääntyä tuijottamaan hirviötä silmästä silmään?

”Mitä hirviötä? Ei täällä ole mitään hirviötä”, hän sanoo hiljaa, muttei usko sitä oikeasti.

Hän ei käänny, kannustaa vain Meteorია, joka laukkaa pois metsästä ja valvovien, pilkallisten silmien ulottuvilta. Askel askeleelta tunne näkymättömästä tarkkailijasta hellittää. Hän antaa Meteorin hidastaa vauhtia ja istuu tiiviimmin satulaan. Kestää vielä tunteja, ennen kuin hän on perillä.

Aurinko on työntymässä esiin pilvien läpi. Aamu on valjennut, ja se saa hänet tuntemaan, että kaikki on mahdollista. Toki hän kaipailee Alexia ja muita ystäviään, mutta hänellä on bestiksensä Meteor, joka ymmärtää häntä paremmin kuin yksikään kaksijalkainen koko maailmassa. Meteor ja hän ovat voittamaton pari, eikä salaperäinen Mäntykukkulan kartano ole enää kaukana. Onkohan Tähtiloiste siellä? Tai edes jokin ratkaiseva johtolanka, jonka avulla Tähtiloiste löytyy? Ei se kovin todennäköistä ole, mutta mistäs sen tietää! Hetken Linda sallii itsensä kuvitella, kuinka säteilevästi Lisa hymyilisi, jos hän ratsastaisi Meteorilla takaisin ja taluttaisi vierellään Tähtiloistetta.

Linda! Kuinka voin ikinä kiittää sinua kylliksi?

Äkkiä Lindan olo on vapaa ja kevyt. Hän nauttii varhaisesta, kirpeän kuulaasta syysaamusta hevosensa kanssa ja seikkailusta, joka on vasta alkamassa.

Odottaapa häntä Mäntykukkulan kartanolla mikä hyvänsä, hän on valmis.

Alex muistelee taikavoimaansa. Tällä hetkellä magia loistaa poissaolollaan, mutta hän *muistaa* salamoinnin, räiskeen ja ukkosenvasaman. Ja sen, miten hän sai Jessican rojahtamaan maahan kohottamalla kätensä ilmaan. Nyt hän ratsastaa ukkosenvasamakoru kaulassaan Tinapurkilla Talvilaakson kylmän, kolkon maiseman halki kohti Niemenkärkeä. Salamanleimahduksia ei näy sen paremmin kuin vaaleanpunaisia, sykkiviä valonsäteitäkään. Täällä on vain tyhjiä tasankoja ja suippoja kallioita, jotka tuntuvat sanovan: ”Pysy loitolla! Tästä et pääse pidemmälle!” Kaikki on harmaata tai harmaanruskeaa kuin vanhassa valokuvassa, joka on menettänyt värinsä ja kiiltonsa. Alex tuntee olevansa yksin maailmassa. Hän on täysin eristyksissä kaikesta ja kaikista – paitsi tietysti Tinapurkista.

”Sinä ja minä, pikkuinen”, hän sanoo ja irrottaa Tinapurkin harjasta puunlehden. ”Aina yhdessä.”

Jokin ylänkömaiseman täydellisessä harmaudessa saa rohkeuden hiipumaan, aivan kuin kylmä tuuli puhaltaisi sen tiehensä. Yön sade on tehnyt maan vetiseksi ja rapaiseksi. Tinapurkin paksut vuohiskarvat ovat ravassa, ja Alex painaa mieleensä, että hänen täytyy kaapia kaviot tarkasti seuraavalla tauolla, harjata jalat puhtaiksi ja voidella vuohiset salvalla.

Hän hipaisee kaulakoruaan. Tänä aamuna se on aivan kylmä. Kun salamat iskivät, metalli kuumeni niin, että hänen kaulakuoppaansa jäi palojälki. Se on tuskin ehtinyt parantua.

Tarkoittaako se, että taika on poissa?

On niin paljon sellaista, mitä hän ei vielä tiedä.

Kylmässä aamuilmassa kaikki tuntuu jähmeältä, kuin ratsastaisi veden alla. Sitkeä tahmeus on vallannut hänen käsivartensa ja säärensä, ja kaikki liikkeet ovat kuin hidastettuja.

Hän antaa Tinapurkin ravata hetken ja yrittää muistaa tarkasti, mitä hänen pitää tehdä.

”Pelastaa Tähtiloiste?” hän kysyy kokeeksi. Tinapurkki hirnahtaa vaimeasti, ääni nousee syvältä sen kurkusta.

”Pelastaa maailma?” hän ehdottaa ja kohentaa ryhtiään satulassa. Nyt Tinapurkki hirnuu kimeämmin.

”Kiva, että olemme yhtä mieltä asiasta”, Alex sanoo ja pörröttää Tinapurkin kuritonta harjaa.

Hän antaa hevosen vaihtaa ravista laukkaan ja ajattelee Annea. Kolmesta ystävästä juuri Anne vaivaa hänen mieltään pitkän ratsastuksen aikana. Anne, jolla on kiiltävät hiukset ja määrätietoinen katse. Miksei Anne puhunut muiden kanssa ennen lähtöään, ja mihin hän meni? Ja missä on hänen hevosensa Concorde?

Nyt Alex tietää, että hajaantuminen oli väärä päätös. Heidän täytyy yhdistää voimansa ja pysyä yhdessä. Levittäytyminen ympäri saarta on auttamatta heikentänyt heitä.

Karnea moka.

Mutta vaikka päätös oli väärä, mitä muuta hän voi tehdä kuin jatkaa eteenpäin?

Ja sen hän tekee, onhan hän Sielunratsastaja.

Alex kaipaa salamanleimahduksia. Tai JOTAIN. Jotain, mikä veisi hänet oikeaan suuntaan, pois levottomuudesta ja varjoissa piileskelevien villieläinten

silmistä. Hän tunsi katseet metsässä heti aamulla rauhattomista unistaan herättyään. Hänellä oli kylmä, ja hän oli niin yksin. Edes lämmin, pörheä Tinapurkki ei saanut häntä lämpiämään.

Muutama kalalokki lentää sateenharmaan taivaan halki. Ranta ei ole enää kaukana. Lahden toisella puolella seilaavien rahtialusten valo kajastaa alhaalta satamasta. Hän suuntaa kulkunsa sinne.

”Anna mennä, Tinapurkki”, Alex sanoo. Hänen äänessään ei ole enää epäilyksen häivää.

Yhtäkkiä tummat pilvet leimahtavat häikäisevän valkoisiksi. Sitten salama häviää yhtä nopeasti kuin se ilmestyikin.

Star Stable

SELUNRATSASTAJIEN JA TÄHTIHEVOSTEN KAMPPAILU PIMEYTTÄ VASTAAN JATKUU!

Vielä hetki sitten Lisa Peterson oli aivan tavallinen tyttö, joka muutti isänsä kanssa Jorvikin hevossaarelle, mutta nyt kaikki on toisin. Hän on yksi tarunhohtoisista Sielunratsastajista, joiden kohtalona on pelastaa maailma. Mutta kuinka legenda voi käydä toteen, kun ystävykset joutuvat yhä kauemmas toisistaan?

Lisa etsii kadonnutta isäänsä ja Tähtiloistetta Pimeyden ytimen kammottavasta teollisuuskompleksista, Anne harhailee Pandorian epätodellisissa ulottuvuuksissa, ja Alex ja Lindakin ratsastavat tahoillaan yhä syvemmälle seikkailuun. Synkkiä salaisuuksia alkaa selvitä, ja kun pimeys tihenee, Sielunratsastajille tulee kiire yhdistää voimansa. Onko jo liian myöhäistä, vai voiko kaaoksen vielä pysäyttää?

9 789520 413811

N84.2

ISBN 978-952-04-1381-1

WWW.TAMMI.FI